

LA VOZ DEL PAPA FRANCISCO

CATEQUESIS SOBRE LA ORACIÓ

La oración de acción de gracias

Quisiera detenerme hoy en la oración de acción de gracias. Y hago referencia a un episodio del evangelista Lucas. Mientras Jesús estaba en camino, se le acercaron diez leprosos que imploran: «¡Jesús, Maestro, ten compasión de nosotros!» (17,13). Ha escuchado su oración, ha escuchado su grito de piedad, y les manda enseguida donde los sacerdotes.

Los diez se fían, no se quedan ahí hasta el momento de ser sanados, no: se fían y van enseguida, y mientras están yendo se curan, los diez.

Pero aquí viene el punto más importante: de ese grupo, sólo uno, antes de ir donde los sacerdotes, vuelve atrás a dar las gracias a Jesús y alabar a Dios por la gracia recibida. Sólo uno, los otros nueve siguen el camino. Y Jesús nota que ese hombre era un samaritano, una especie de «hereje» para los judíos de la época. Jesús comenta: «¿No ha habido quien volviera a dar gloria a Dios sino este extranjero?» (17,18). ¡Es conmovedora la historia!

El Catecismo escribe: «Todo acontecimiento y toda necesidad pueden convertirse en ofrenda de acción de gracias» (n. 2638). La oración de acción de gracias comienza siempre desde aquí: del reconocerse precedidos por la gracia.

Para nosotros cristianos, el dar las gracias ha dado nombre al sacramento más esencial que hay: la Eucaristía.

Los cristianos, como todos los creyentes, bendicen a Dios por el don de la vida. Vivir es ante todo haber recibido la vida.

Este «gracias» que debemos decir continuamente, este gracias que el cristiano comparte con todos, se dilata en el encuentro con Jesús.

Por tanto, hermanos y hermanas, tratemos de estar siempre en la alegría del encuentro con Jesús. Cultivemos la alegría. Si somos portadores de gratitud, también el mundo se vuelve mejor, quizá sólo un poco, pero es lo que basta para transmitirle un poco de esperanza.

El camino de la felicidad es el que San Pablo ha descrito al final de una de sus cartas: «Orad constantemente. En todo dad gracias, pues esto es lo que Dios, en Cristo Jesús, quiere de vosotros. No extinguáis el Espíritu» (1Ts 5,17-19). ¡Buen programa de vida! No apagar el Espíritu que tenemos dentro que nos lleva a la gratitud.

Miércoles, 30 de diciembre de 2020

REFLEXIONS

El moment oportú: el *kairós*

Diu que tot té un inici i un final. Entre l'un i l'altre hi ha una seqüència de moments, els quals, aparentment, semblen iguals. Seria el temps comptat pel rellotge. Però ja hem fet experiència que aquest temps és relatiu i la valoració d'aquests moments i el pes significatiu d'alguns dels moments viscuts ens fan entendre que hi ha el moment oportú.

De fet no és nou, els antics grecs ja diferenciaven el temps *chronos* del temps *kairós*. El temps *kairós* l'entenen com a moment adequat i oportú en el qual passa alguna cosa especial. I en l'experiència personal hem començat a entendre que les coses cal fer-les en el moment oportú, ni abans ni després. L'Evangeli està farcit d'expressions que fan al·lusió al moment adequat. La presència i el pas de Jesús als llocs on el trobem sempre responen a una intenció i a un perquè assenyalat.

I aprendre a viure, anar adquirint la saviesa i aproximar-nos a la perfecció no és res més que anar encertant a fer les coses adequades en el

moment oportú. D'aquesta manera, tenim molt clar que una flor s'obrirà en el moment que li correspongui obrir-se, i no se la pot estirar perquè es desplegui abans. Una fruita estarà madura en el seu moment i ni abans ni després no es podrà menjar. Un consell adequat serà valorat i encertarem en fer-lo quan realment aquelles paraules s'allotjaran en el cor que està necessitant rebre el consol en aquell moment concret, i molts cops no serà ni abans ni després, sinó quan cal.

Una visita a un malalt té un moment adequat i oportú, i quan es fa així s'assoleix aquell moment suprem en el qual ésser-hi permet obtenir el fruit més gran. Caldrà vetllar sempre, amb la prestància, que allò que cal fer no quedi sense fer, i caldrà vetllar, amb la paciència, que no fem les coses abans que correspongui fer-les. Un autèntic equilibri en el qual santa Teresa de Jesús ja ens hi va ajudar: «La paciència todo lo alcanza.»

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

23. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [1Te 1,1-5.8b-10 / Sl 149 / Mt 23,13-22]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú; sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dimarts [Ap 21,9b-14 / Sl 144 / Jo 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia; santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Dimecres [1Te 2,9-13 / Sl 138 / Mt 23,27-32]. □ *Lleida i Urgell*: sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes; sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. □ Dijous [1Te 3,7-13 / Sl 89 / Mt 24,42-51]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Lliria, 1897), vg. fund. Gnes. dels Ancians Desemparats

(Barbastre, 1873), patrona de la gent gran; sant Balduí, monjo; Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Gora, patrona de Polònia.

27. □ Divendres [1Te 4,1-8 / Sl 96 / Mt 25,1-13]. Santa Mònica (Tagaste, 331 - Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades.

28. □ Dissabte [1Te 4,9-11 / Sl 97 / Mt 25,14-30]. Sant Agustí (354-430), bisbe d'Hipona (Àfrica) i dr. de l'Església;

sant Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia; sant Julià, mr. (s. IV); sant Hermes, mr. (s. II).

29. ■ Diumenge vinent, XXII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Dt 4,1-2.6-8 / Sl 14 / Jm 1,17-18.21b-22.27 / Mc 7,1-8a.14-15.21-23]. Martiri de sant Joan Baptista, decapitat (s. I), venerat a Sebaste; santa Sabina, mr.; sant Adelf, bisbe.

Diumenge XXI de durant l'any (B)

COMENTARI

«Només tu tens paraules de vida eterna»

Hi ha moments en la vida que cal prendre decisions, decisions que de vegades no són massa fàcils perquè marquen tota una vida. Ho podem veure a l'evangeli. Jesús acaba de parlar de menjar la seva carn i beure la seva sang: *Aquest llenguatge és molt difícil, afirmen alguns dels seguidors de Jesús. I no ens estranya el que diu el mateix evangeli: Molts dels qui l'havien seguit fins aleshores, l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. És la temptació que tenim també tots nosaltres. I la temptació que van tenir els apòstols. Per això Jesús els pregunta directament: Vosaltres també em voleu deixar? Malgrat tot, la resposta de Pere és clara i contundent: Senyor, a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna.* Seguir Jesús vol dir acceptar totes les seves paraules sabent que són paraules de vida eterna, però també difícils de creure i d'acceptar. També Josuè en la primera lectura, subratlla la necessitat de decidir-se. Proposa al poble que es troba ja a la terra promesa que escullin quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares o els déus dels amorreus. Però Josuè, molt decidit i valent, afirma amb convicció: *Jo i la meva família hem decidit a adorar el Senyor.* El poble també declara que vol servir el Senyor. La decisió del poble és ferma: *També nosaltres estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.* Encara que de fet, després, no sempre seran fidels a aquesta promesa. Pau, a la segona lectura, afirma d'una forma clara l'amor que s'han de tenir els esposos: *Marits, estimeu les vostres esposes com Crist estima l'Església.* I abans ha dit: *Que les esposes se sotmetin als seus marits, com l'Església se sotmet al Crist.* El llenguatge, evidentment, no s'adeix al nostre món però de tot el context es dedueix que Pau parla d'amor entre els esposos. I sempre seguint el model que és l'amor entre Crist i l'Església. També és una decisió de tota la vida. No sempre serà fàcil estimar d'aquesta manera. Però és l'únic camí de la felicitat, de la vida plena, de la vida eterna.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de Josuè (Js 24,1-2a.15-17.18b)

En aquells dies, Josuè reuní a Siquem totes les tribus d'Israel, i cridà els ancians d'Israel, els seus caps, els seus jutges i els seus magistrats. Es presentaren tots davant Déu, i Josuè digué a tot el poble: «Si no us sembla bé de tenir el Senyor per Déu, escolliu avui quins déus voleu adorar: els que adoraven els vostres pares quan vivien a la regió occidental de l'Eufrat o els déus dels amorreus, al país dels quals viviu. Però jo i la meva família hem decidit d'adorar el Senyor.» El poble respongué: «Mai de la vida no abandonarem el Senyor per adorar altres déus. El Senyor, el nostre Déu, és el qui ens va fer pujar amb els nostres pares de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge; ell obrà davant els nostres ulls aquells grans senyals i ens guardà pertot arreu on anàvem, enmig de totes les nacions que havíem de travessar. També nosaltres, doncs, estem decidits a adorar el Senyor, que és el nostre Déu.»

▶ Salm responsorial (33)

R. *Tasteu i veureu que n'és de bo el Senyor.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 5,21-32)

Germans, sotmeteu-vos els uns als altres per reverència a Crist. Que les esposes se sotmetin als seus marits, com tots ens sotmetem al Senyor, perquè el marit és cap de la seva esposa, igual que el Crist és cap i salvador de l'Església, que és com el seu cos. Per tant, així com l'Església se sotmet al Crist, les esposes s'han de sotmetre en tot als marits. I vosaltres, marits, estimeu les vostres esposes, tal com el Crist estima l'Església. L'estima tant que s'ha entregat a la mort per ella, per santificar-la: l'ha rentada amb el bany de l'aigua acompanyat de la paraula, i així ha pogut cridar a la seva presència una Església gloriosa, sense taques, ni arrugues, ni res de semblant, tota santa i immaculada. Igualment els marits han d'estimar l'esposa com el seu propi cos. El qui estima la seva esposa és com si s'estimés ell mateix. No hi ha hagut mai ningú que no estimés el seu propi cos. Tothom l'alimenta i el vesteix. També el Crist es porta així amb la seva Església, perquè som membres del seu cos. Per dir-ho amb paraules de l'Esclat: «Per això l'home deixa el pare i la mare per unir-se a la seva esposa, i, des d'aquell moment, ells dos formen una sola família.» És un misteri molt gran: ho dic de Crist i de l'Església.

▶ Lectura de l'Evangelio segons sant Joan (Jn 6,60-69)

En aquell temps, molts que fins aleshores havien seguit Jesús digueren: «Aquest llenguatge és molt difícil! Qui és capaç d'entendre'l?» Jesús coneixia interiorment que els seus seguidors murmuraven d'això, i els digué: «Us escandalitza això que us he dit? Què direu si veieu que el Fill de l'home puja on era abans? L'Esperit és el qui dona la vida. La carn no serveix de res. Les paraules que jo us he dit són Esperit i són vida. Però entre vosaltres n'hi ha alguns que no creuen.» Des del principi Jesús sabia qui eren els qui creien i el qui l'havia de traïr. Després afegí: «Per això us he dit abans que ningú no pot venir a mi si el Pare no li concedeix aquest do.» Després d'aquell moment, molts dels qui l'havien seguit fins aleshores l'abandonaren i ja no anaven més amb ell. Jesús preguntà als dotze: «Vosaltres també em voleu deixar?» Simó Pere li respongué: «Senyor, a qui aniríem? Només vos teniu paraules de vida eterna, i nosaltres hem cregut i sabem que sou el Sant de Déu.»

▶ Lectura del libro de Josuè (Jos 24,1-2a.15-17.18b)

En aquellos días, Josué reunió a las tribus de Israel en Siquem y llamó a los ancianos de Israel, a los jefes, a los jueces y a los magistrados. Y se presentaron ante Dios. Josué dijo a todo el pueblo: «Si os resulta duro servir al Señor, elegid hoy a quién queréis servir: si a los dioses a los que sirvieron vuestros antepasados al otro lado del Río, o a los dioses de los amorreos, en cuyo país habitáis; que yo y mi casa serviremos al Señor.»

El pueblo respondió: «¡Lejos de nosotros abandonar al Señor para servir a otros dioses! Porque el Señor nuestro Dios es quien nos sacó, a nosotros y a nuestros padres, de Egipto, de la casa de la esclavitud; quien hizo ante nuestros ojos aquellos prodigios y nos guardó en todo nuestro peregrinar y entre todos los pueblos por los que atravesamos. También nosotros serviremos al Señor: ¡porque él es nuestro Dios!»

▶ Salmo responsorial (33)

R. *Gustad y ved qué bueno es el Señor.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 5,21-32)

Hermanos:

Sed sumisos unos a otros en el temor de Cristo: las mujeres, a sus maridos, como al Señor; porque el marido es cabeza de la mujer, como Cristo es cabeza de la Iglesia; él, que es el salvador del cuerpo. Como la Iglesia se somete a Cristo, así también las mujeres a sus maridos en todo.

Maridos, amad a vuestras mujeres como Cristo amó a su Iglesia: Él se entregó a sí mismo por ella, para consagrarla, purificándola con el baño del agua y la palabra, y para presentársela gloriosa, sin mancha ni arruga ni nada semejante, sino santa e imaculada. Así deben también los maridos amar a sus mujeres, como cuerpo suyo que son. Amar a su mujer es amarse a sí mismo. Pues nadie jamás ha odiado su propia carne, sino que le da alimento y calor, como Cristo hace con la Iglesia, porque somos miembros de su cuerpo.

«Por eso dejará el hombre a su padre y a su madre, y se unirá a su mujer y serán los dos una sola carne».

Es este un gran misterio: y yo lo refiero a Cristo y a la Iglesia.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,60-69)

En aquel tiempo, muchos de los discípulos de Jesús dijeron: «Este modo de hablar es duro, ¿quién puede hacerle caso?».

Sabiendo Jesús que sus discípulos lo criticaban, les dijo: «¿Esto os escandaliza?, ¿y si vierais al Hijo del hombre subir adonde estaba antes? El Espíritu es quien da vida; la carne no sirve para nada. Las palabras que os he dicho son espíritu y vida. Y, con todo, hay algunos de entre vosotros que no creen». Pues Jesús sabía desde el principio quiénes no creían y quién lo iba a entregar. Y dijo: «Por eso os he dicho que nadie puede venir a mí si el Padre no se lo concede». Desde entonces, muchos discípulos suyos se echaron atrás y no volvieron a ir con él. Entonces Jesús les dijo a los Doce: «¿También vosotros queréis marcharos?». Simón Pedro le contestó: «Señor, a ¿quién vamos a acudir? Tú tienes palabras de vida eterna; nosotros creemos y sabemos que tú eres el Santo de Dios».